

V I Lenin: Flygblad på 1:a maj 1896

[Flygblad som gavs ut av Förbundet för arbetarklassens befrielse, 19 april 1896. Översatt från engelska versionen på www.marxists.org. Översättning Göran Källqvist.]

Arbetarnas högtidsdag – 1:a maj

Kamrater! Låt oss noggrant betrakta våra levnadsvillkor. Låt oss titta på den miljö där vi tillbringar våra dagar. Vad ser vi? Vi arbetar hårt, vi skapar obegränsade rikedomar, guld och vackra tyger, broderier och sammet. Vi gräver upp järn och kol från jordens innandöme. Vi bygger maskiner, båtar, slott, järnvägar. Världens alla rikedomar skapas av våra händer, de uppnås med hjälp av vårt svett och blod. Och vad får vi för belöning för vårt hårda arbete? Om det vore rättvist skulle vi bo i fina hus, bära fina kläder och i alla fall inte sakna vårt dagliga bröd. Men vi vet alla mycket väl att våra löner knappt räcker till för att försörja oss. Våra chefer sänker lönerna, tvingar oss att arbeta overtid, plundrar oss på ett orättfärdigt sätt. Med ett ord förtrycker de oss på alla tänkbara sätt, och om vi visar missnöje så avskedar de oss omedelbart. Om och om igen upptäcker vi att de vi vänder oss till för beskydd är vänner och hantlangare till våra chefer. Vi arbetare hålls i okunnighet, vi förnekas utbildning, så att vi inte kan lära oss att kämpa för att förbättra våra villkor. De håller oss fjättrade, avskedar oss med minsta förevändning, arresterar och landsförvisar alla som gör motstånd mot förtrycket, förbjuder oss att kämpa. Okunnighet och bojor – det är på detta sätt kapitalisterna och regeringen, som alltid står till deras tjänst, håller oss nedtryckta.

Vad har vi för medel att förbättra våra villkor, höja våra löner, förkorta vår arbetsdag, försvara oss mot missförhållanden, läsa kloka och användbara böcker? Alla är mot oss – cheferna (eftersom ju sämre vi har det desto bättre har de det) och alla deras hantlangare, alla de som lever av kapitalisternas gåvor och som på deras befallning håller oss i okunskap och bundna. Vi kan inte förvänta oss hjälp från någon, vi kan bara lita till oss själva. Vår styrka är vår enhet, vår räddning är *enat, envist och energiskt motstånd* mot våra utsugare. De har sedan länge insett vad vår styrka består av, och har på alla möjliga sätt försökt hålla oss splittrade och inte låtit oss förstå att vi arbetare har gemensamma intressen. De skär ner lönerna, inte alla på en gång utan en i taget. De sätter in förmän över oss, de inför ackordsarbete, och alltmedan de i smyg skrattar åt hur vi arbetare sliter på vårt arbete så sänker de våra löner lite i taget. Men det är en lång väg utan kurvor. Det finns en gräns för vad vi tål. Under det senaste året har de ryska arbetarna visat sina chefer att människor som inte vill underkasta sig kapitalisternas oförskämda girighet efter obetalt arbete kan förvandla slavisk underkastelse till orubblig mod.

Det har brutit ut strejker i flera städer: i Jaroslavl, Taikovo, Ivanovo-Voznesensk, Belostok, Vilna, Minsk, Kiev, Moskva och andra städer. De flesta strejkerna slutade med framgång för arbetarna, men även de misslyckade strejkerna är bara synbarligen misslyckade. I själva verket skrämmer de cheferna oerhört mycket, orsakar dem stora förluster och tvingar dem att göra eftergifter av rädsla för en ny strejk. Fabriksinspektörerna börjar också bli aktiva och upptäcker kapitalisternas misstag. De är blinda tills deras ögon öppnas av att arbetarna kallar till strejk. När upptäckte egentligen fabriksinspektörerna misskötsel av fabriker som ägs av så inflytelserika personer som herr Tornton eller Putilovverkens aktieägare?

Även i St Petersburg har vi skapat problem för cheferna. Vävarnas strejk vid Torntons fabrik eller cigarettarbetarna vid Laferm- och Lebedevfabrikerna, av arbetarna vid skofabriken, oron bland arbetarna vid Kenig- och Varoninfabrikerna och bland varvsarbetarna och slutligen de nyligen inträffade oroligheterna i Sestoretisk, har visat att vi inte längre är underdåniga martyrer utan har tagit upp kampen. Det är välkänt att arbetarna på många fabriker och verkstäder har organiserat

”Förbundet för arbetarklassens befrielse” med målet att avslöja alla missförhållanden, undanröja misskötsel, kämpa mot våra samvetslösa utsugares oförskämda förtryck för att fullständigt befrias från deras makt. ”Förbundet” sprider flygblad, vars blotta åsyn får cheferna och deras trogna hantlangare att darra av skräck. Det är inte flygbladen i sig själva som skrämmar dem utan möjligheten att vi gör enat motstånd, att vi visar upp vår stora makt som vi har visat mer än en gång. Vi arbetare i St Petersburg, vi medlemmar i ”Förbundet” inbjuder alla andra att ansluta sig till ”Förbundet” för att gynna den stora saken att ena arbetarna för att kämpa för sina egna intressen. Det är hög tid för oss ryssar att spränga de bojor som kapitalisterna och regeringen har använt för att binda oss och hålla oss nedtryckta. Det är hög tid för oss att ansluta oss till våra bröders kamp, arbetarnas kamp i andra länder, att stå tillsammans med dem under den gemensamma fana på vilken det står skrivet: *Arbetare i världen, förena er!*

I Frankrike, Storbritannien, Tyskland och andra länder där arbetarna redan har starka fackföreningar och har erövat många rättigheter, har de bestämt att 19 april (1:a maj utomlands) [före oktoberrevolutionen var den ryska kalendern 13 dagar efter den västeuropeiska] ska vara arbetarnas allmänna högtidsdag.

De lämnar de kvalmiga fabrikerna och marscherar i fasta led med musikkårer och banderoller längs städernas huvudgator, och visar cheferna hela sin ökande styrkas makt. De samlas i massor av stora möten där det hålls tal som räknar upp förra årets segrar över cheferna och pekar ut planerna för den framtida kampen. Av rädsla för strejker vågar inte en enda fabriksägare straffa arbetarna för att de är borta från arbetet denna dag. Denna dag påminner arbetarna också cheferna om sitt viktigaste krav: 8-timmarsdagen – 8 timmar arbete, 8 timmar sömn och 8 timmar vila. Det är vad arbetarna i andra länder kräver nu. Det fanns en tid, och det är inte så *länge* sedan, när de liksom vi nu inte hade rätt att göra sina krav kända. Även de krossades av nöd och saknade enhet precis som vi idag. Men med hjälp av envis kamp och tunga uppoffringar har de erövat rätten att tillsammans diskutera den proletära sakens frågor. Vi skickar våra bästa önsknings till våra bröder i andra länder att deras kamp snabbt ska leda till den efterlängttade segern, till den dag då vi inte ska vara varken herrar eller slavar, varken arbetare eller kapitalister utan alla kommer att arbeta på samma sätt och njuta av livet på samma sätt.

Kamrater! Om vi energiskt och helhjärtat strävar efter att förena oss är inte den tid så avlägsen då vi, efter att ha samlat våra krafter i fasta led, öppet kommer att kunna förena oss i den gemensamma kamp som förs av arbetare i alla länder, utan åtskillnad mellan ras eller tro, mot hela världens kapitalister. Och våra starka armar kommer att höjas högt och de ökända bojorna kommer att falla i bitar. Rysslands arbetare kommer att resa sig, och kapitalisterna och regeringen, som så ivrigt alltid tjänar och hjälper kapitalisterna, kommer att bli skräckslagna!

19 april 1896.

Förbundet för arbetarklassens befrielse